

ALIX E. HARROW

STARLING MALİKÂNESİ

Çeviren: Eylül İdemen Doğramacı

Eksik Parça Yayınları

Starling Malikânesi

Alix E. Harrow

İlk olarak *Starling House* adıyla Tor Books tarafından yayımlanmıştır.

© 2023 Alix E. Harrow

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Eylül İdemem Doğramacı**

Dizi Editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Son Okuma: **İsmail Yamanol**

Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**

Kapak Uygulama: **Artemis İren**

Kapak Tasarım: **Micaela Alcaino**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Mart 2026

ISBN: 978-625-8600-17-9

Türkçe yayın hakları, Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Baror International, Inc. ile yapılan anlaşmayla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gölpazarı Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Alix E. Harrow. Eski bir akademisyen, yardımcı öğretim görevlisi, kasiyer, yaban mersini hasatçısı ve Kentuckyli olan Alix E. Harrow, şimdi eşi ve vahşi doğayla iç içe büyüyen iki çocuğuyla Virginia’da yaşayan tam zamanlı bir yazardır.

New York Times’ın çok satanlar listesine giren ve Hugo Ödüllü *The Ten Thousand Doors of January* [*On Bin Kapı*], *The Once and Future Witches*, *Starling House* [*Starling Malikânesi*], *The Everlasting* romanları ile iki malsaldan oluşan bir ikileme (A SPINDLE SPLINTERED ve A MIRROR MENDED) ve çeşitli kısa öyküler yazmıştır. “A Witch’s Guide to Escape: A Practical Compendium of Portal Fantasies” adlı öyküsüyle 2019’da Hugo En İyi Kısa Öykü Ödülü’ne layık görüldü. Eserleri Nebula, World Fantasy ve Locus gibi prestijli ödüllere aday gösterildi. Zengin hayal gücü ve derin anlatımıyla tanındı. Yeni romanı *The Everlasting* Eksik Parça 2026 yayın programındadır.

erkek kardeşlerime

BİR

Bazen hayatımda hiç görmediğim bir evi rüyamda görüyordum.

Aslında o evi neredeyse hiç kimse görmemişti. Logan Caldwell, geçen yaz tatilinde bu evin ziline basıp kaçtığını iddia ediyordu ama benden bile daha büyük bir yalancıydı. Gerçek şu ki evi yoldan geçerken bile göremezdiniz. Görebilecekleriniz sadece bahçe kapılarının demir dişleri ve bir dil gibi uzanan uzun, kırmızı garaj yoluydu; belki bir de hanımeli ve yeşil çalılarla kaplı kireçtaşı duvarların anlık bir kesiti. Ön taraftaki eski tabela bile sarmaşıklar tarafından yarıya kadar yutulmuştu ve üzerindeki harfler, yosunların ve bakımsızlığın etkisiyle o kadar silikleşmişti ki artık sadece başlığı okunabiliyordu:

STARLING¹ MALİKÂNESİ

Ancak havanın erkenden karardığı bazı kış akşamlarında, cınarların arasından tek bir ışıklı pencere görmek mümkündü. Bu garip bir ışıktı: rüzgârla titreşen zengin bir kehribar rengindeydi; sokak lambasının tekdüze ışığına ya da bir floresanın hastalıklı mavisine hiç benzemiyordu.² O penceredeki ışığın, nehir kıyısındaki kömür santralinden gelmeyen tek ışık olduğuna inanıyordum.

---

¹ Starling, İngilizcede sığırcık demektir (ç.n.)

² 1987-2017 yılları arasında Gravely Power ölçüm görevlisi Lyle Reynolds'a göre Starling Malikânesi hiçbir zaman elektrik şebekesine veya belediye su sistemine bağlanmadı. Telefon şirketi, 1947'de Starling arazisine direk yerleştirme hakkı için dava açtı ama üç çalışanın hastaneye kaldırılmasına neden olan bir dizi çirkin kazanın ardından projeden vazgeçildi.

Rüyamda ışık benim için yanıyordu.

Onun peşi sıra bahçe kapılarından giriyor, araba yolundan geçiyor ve eşiği atlıyordum. Aslında korkmalıydım –Starling Malikânesi hakkında sadece geceleri, verandadaki lambanın vızıltısı altında yarı fısıltıyla anlatılan türden hikâyeler dolaşırdı– ama rüyamda tereddüt etmiyordum.

Rüyamda evimdeydim.

Görünüşe göre bu benim bilinçaltım için bile çok zorlayıcıydı çünkü genellikle bu noktada uyanıyordum. Motel odasının yarı karanlığında göğsümde aç, boş bir ağrıyla gözlerimi açtığımda nedeninin yuva özlemi olabileceğini düşünsem de sanırım bundan asla emin olamayacaktım.

Sonra, şafak vakti otoparkın ışıkları sönene kadar tavana bakardım.

On iki ya da on üç yaşlarındayken birdenbire ortaya çıkmışlardı; tam da okuduğum kitaplardaki bütün karakterler büyümlü güçler kazanmaya, şifreli mesajlar almaya ya da her neyse öyle şeyler yaşamaya başladığı sırada; haliyle kafayı onlara takmıştım.

Kasabadaki herkese Starling hakkında sorular sorardım ama aldığım tek karşılık kısılmış gözlerden gelen yan bakışlar ve cıkcıklamalar olurdu. Bu kasabadakiler beni pek sevmezlerdi; bakışlarını benden, bir dilenci ya da asfalta yapılmış bir leşmişim, doğrudan bakarlarsa çözmek zorunda kalacakları bir sorunmuşum gibi kaçırırlardı. Ama Starlingleri hiç sevmezlerdi.

Onları nesiller boyu Eden sivil toplumunun en temel etkinliklerine (kilise, devlet okulu, gönüllü itfaiye ekibi yararına pasta satışları) katılmayı reddeden ve bunun yerine adli tabip dışında kimsenin şahsen görmediği o büyük evde gizlenmeyi yeğleyen, kökenleri şüpheli, eksantrik ve merdümگیرiz bir aile olarak görüyorlardı. Paraları vardı ki bu genellikle cinayet dışında her şeyi mazur gösteriyordu ama bu para ne kömürden ne de tütünden geliyor ve kimse bu aileden biriyle evlenmek istemiyordu. Starling soy ağacı, aşılınmış dallardan ve yeni filizlerden oluşan çıldırtıcı

bir yayılımdı; kasaba sakinleriyle bir bağı olmayanlar ve kapısına gelip de Eden’a ayak bile basmadan Starling soy ismini alan yabancılarla dolup taşıyordu.

Kasabalıların çoğu, kendilerinin de evleriyle birlikte yerin dibine batmasını ve ne yas tutanlarının ne de hatıralarını yaşatanlarının kalmasını diliyordu; belki kasabanın üzerindeki asırlık lanet de böylece kalkardı.

(Lanetlere inanmazdım ama lanetli kasaba diye bir şey olsaydı, burası Kentucky’deki Eden’a benzerdi. Eden eskiden ülkenin bir numaralı kömür bölgesiydi ama artık elektrik santrali, bir uçucu kül havuzu ve iki Dollar General’in³ bulunduğu, nehrin kıyısındaki bir açık kömür ocağından ibaretti. Sadece buradan ayrılmaya gücü yetmeyenlerin kaldığı, suyun tadının pas gibi olduğu, yaz mevsiminde bile nehirden buz gibi sisin yükseldiği ve vakit öğleyi geçtikten sonra bile alçak bölgelerde kümelenildiği bir yerdi burası.)

Kimse bana Starling Malikânesi’nin hikâyesini anlatmayınca, ben de kendi hikâyemi uydurdum. Eden gibi bir kasabada yapacak pek bir şey olmadığı gibi, yaş grubumdan pek fazla arkadaşım da yoktu. Gülümsemeniz ne kadar parlak olursa olsun, First Christian bağış kutusundan giyindiğiniz ve okul malzemeleriniz çalıntı olduğu sürece asla çok popüler biri hâline gelemediniz; diğer çocuklar gülümsemenizin ardındaki açlığı hissediyor ve hep birlikte bir gemi kazasına uğrarsak, altı hafta sonra dişlerimi kemikleriyle karıştırırken bulunacağıma ilişkin içgüdüleriyle benden uzak duruyordu.

Bu nedenle hafta sonlarının çoğunu küçük kardeşimle motel yatağımızın üzerinde bağdaş kurup perili ev hikâyeleri uydurarak geçirdim, ta ki ikimiz de üç odaya birden açılan kapının tokmak sesini duyunca çığlığı basacak kadar dehşete düşene dek. En iyilerini gece yarısından sonra, Jasper uyurken ve annem dışarıdayken kendimle baş başa kaldığım saatlerde yazardım ama onları hiçbir yere göndermezdim. Zaten tüm bunları yıllar önce bıraktım.⁴

---

³ ABD’de çok yaygın bir indirim marketleri zinciri.

⁴ Bu doğru değil. Opal, 2006 ile 2009 yılları arasında halk kütüphanesindeki personel yazıcısını birkaç kısa kurgu eseri basmak için kullandı. 2008’de bir edebiyat dergisinden, ne yazık ki fantastik, korku ya da “her ne olması gerekiyorsa” yayımlamadıklarını söyleyen kişisel bir ret yanıtı aldı.

Bir keresinde anneme rüyalarımın bahsetmiştim. Gülmüş ve şöyle demişti: “Eğer o lanet kitabı senin kadar çok okusaydım ben de kâbus görürdüm.”

Dördüncü ya da beşinci yaş günümde annem bana *Yeraltı*’nın bir kopyasını almıştı; kapağı örümcek ağı rengine kumaşla ciltlenmiş, başlığı gümüş rengine iplerle nakşedilmiş bir on dokuzuncu yüzyıl baskısıydı. İkinci eldi, muhtemelen çalıntıydı ve iç kapağında başka birinin adının baş harfleri yazıyordu ama o kitabı öylesine çok okumuştum ki yaprakları dikişlerinden ayrılmaya başlamıştı.

Hikâye fazlasıyla sıradandı: küçük bir kız (Nora Lee) başka bir dünyayı (Yeraltı) keşfeder ve ardından halüsinasyon benzeri maceralar başlar. Çizimler de pek iyi değildi; ürkütücü ile kâbuslara girebilecek kadar korkunç arasında gidip gelen bir dizi sade taşbaskıdan ibaretti. Ama onlara, ardıl görüntüleri göz kapaklarımda içinde kalana kadar baktığımı hatırlıyorum: hayaletimsi Canavarların arşınladığı kapkara topraklar, birbirine dolanmış ağaçların arasında kaybolan solgun figürler, toprağın altındaki gizli oyuklara düşen küçük kızlar... Onlara bakmak, aynı şeyleri bilen bir başkasının zihnine girmek gibiydi: her gülüşün arkasında keskin dişler, dünyanın güzel yüzünün altında ise çıplak kemikler vardı.

Yazarın adını parmak uçlarımla okşar, C+ aldığım okul ödevimin kenar boşluklarını bu isimle doldururdum: E. Starling.

Başka kitap yayımlamamıştı. Tek bir röportaj bile vermemişti. *Yeraltı*’ndan başka arkasında bıraktığı tek şey, ağaçların arasına gizlenmiş o evdi. Belki de bu kadar takıntılı olmamın gerçek nedeni buydu. O kadının nereden geldiğini görmek, gerçek olduğunu kendime kanıtlamak istiyordum. Onun gizli mabedinin içinde yürümek, parmaklarımı duvar kâğıdının üzerinde gezdirmek, perdelerinin esintiyle uçtuğunu görmek ve bir an için bunun onun hayaleti olduğuna inanmak istiyordum.

O kitabı son açtığımdan bu yana on bir yıl kırk dört gün geçmişti. Annemin cenazesinden doğruca eve gelmiş, onu yarım paket Newports, küflü bir düş kapanı ve bir tüp rujla birlikte kapaklı bir alışveriş poşetine tıkmış ve çantayı yatağımanın altına itmiştim.

Bahse girerim sayfaların hepsi çoktan şişmiş ve küflenmişti; yeterince zaman tanındığında Eden'daki her şey çürümeye yüz tutardı.

Starling Malikânesi'ni bazen hâlâ rüyamda görüyordum ama artık bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Ayrıca öyle olsa bile, ben Tractor Supply'da yarı zamanlı bir işte çalışan, dış-leri berbat durumda olan, lise terk biriydim ve bu lanetli ve ücra kasabadan daha iyisini hak eden bir kardeşim vardı.

Rüyalar benim gibi insanlara göre değildi.

Benim gibi insanların iki liste yapması gerekiyordu: neye ihtiyaç duyduklarının ve neleri istediklerinin listesini. Eğer aklınız varsa ilk listeyi kısa tutar, ikincisini de yakardınız. Annem bunu hiçbir zaman başaramamıştı; o her zaman istiyor, arzuluyor ve can-nını dişine takıp uğraşıyordu –ta ki başaramayıp pes edene dek. Ama ben çabuk öğrenen biriydim. Tek maddeli bir listem vardı ve bu beni oldukça meşgul ediyordu.

Çift vardiyalı işler ve tırnaklanması gereken cepler vardı; bir de sosyal hizmet görevlilerini yanıltma ve pizzaları mikrodalgaya sığacak şekilde ikiye bölme çabası, derme çatma web sitelerinden satın alınabilecek ucuz inhalatörler ve Jasper'ın nefesinin hıştırtısını ve tıslamasını dinleyerek geçirilecek uzun geceler.

Tabii bir de Jasper'ın PSAT sınavını geçtikten sonra kuzeydeki lüks bir okuldan aldığı krem rengi zarf ve o zarf geldikten sonra-ki gün açtığım ve annemin bana miras bıraktığı pek çok önemli beceriyi –kurnazlık, hırsızlık, yankesicilik, çekicilik ve dirençli ve kesinlikle yersiz bir iyimserlik– kullanarak büyütmeyi başardığım tasarruf hesabı vardı. Ama tüm bunlar, Jasper'ı buradan kurtar-maya yetmiyordu.

Rüyaların başiboş kedilere benzediğini ve onları beslemeyi kestiğimde kaybolacaklarını düşünüyordum.

Bu nedenle artık ne Starling Malikânesi hakkında hikâyeler uyduruyor ne de etrafımdakilere evin hikâyesiyle ilgili sorular soruyordum. Artık ne demir bahçe kapılarının önünden geçerek oyalanıyordum ne de daha büyük, yabancı bir dünyadan sadece benim için parlıyormuş gibi görünen o yalnız kehribar rengi ışığı

bir an olsun yakalamak umuduyla pencerelerine yüreğim ağzımda bakarak. Alışveriş torbasını yatağın altından asla çıkarmıyordum.

Ama bazen, uykuya dalmadan hemen önce, pencerenin dışında asfalt ve yabani otlardan başka bir şey olmamasına rağmen, motelin duvarlarında ağaçların siyah gölgelerinin yükseldiğini görüyordum. Çevremde Canavarların sıcak nefesini hissediyor ve onları *Yeraltı*'na kadar takip ediyordum.

İKİ

Gri bir şubat salısı akşamıydı, berbat bir günün ardından motele dönüyordum.

O günü böylesine boktan yapanın ne olduğunu bilmiyordum; ondan önceki günlerle ve onu takip etmesi muhtemel günlerle hemen hemen aynıydı: soğukta motelden işe ve işten motele doğru yaptığım iki uzun yürüyüşle kesintiye uğrayan, özelliksiz bir zaman aralığıydı işte. Sekiz saat boyunca tuzsuz tereyağının insandaki karşılığı olan Lacey Matthews ile çalışmak zorunda kalmıştım ve vardiyamızın sonunda kasa açık verince müdür bana *gözüm üzerinde* bakışı attı; tutarsızlığın benim hatam olduğunu düşünüyordu sanki. Sadece önceki gün kar yağmıştı ve kasvetli kalıntılar oluklarda eriyor, tenis ayakkabılarımdaki deliklerden sızarak ayaklarımı sırlıslıkam ediyordu ve o sabah sağlam paltoyu Jasper'a vermiştim. Yirmi altı yaşındaydım ve kahrolası bir araba alacak param yoktu. Hepsi bu.

Lacey'yi ya da geceleri çağrı merkezinde çalışan kuzeni Lance'i arayabilirdim. Ama Lacey bana din propagandası yapacak, Lance de Mezarlık Yolu'nda kenara çekip kot pantolonumun üst düğmesine uzanacak ve ben de muhtemelen ona izin verecektim çünkü bu oldukça iyi hissettirecekti; üstelik motel de güzergâhının fazlasıyla dışındaydı ama sonra kokusu; benzin istasyonu banyolarındaki sarı sabun kalıpları gibi jenerik, asitli kokusu svetşörtüme sinecekti ve o kadar derin, o kadar düz bir ilgisizlik hissedecektim ki hâlâ bir şeyler hissedebildiğimden emin olmak için yatağın altındaki o alışveriş çantasını çıkarma isteği duyacaktım.

Dolayısıyla yürümeye başladım.

Tractor Supply'la motel arasında altı buçuk kilometrelik bir mesafe vardı, halk kütüphanesinin arkasından dolanıp nehri eski demiryolu köprüsünden geçersen ki bu rota beni her zaman garip, huysuz bir moda sokardı, beş buçuk kilometreydi yolum.

Bitpazarını, karavan parkını, ikinci Dollar General'ı ve eski Hardee's binasını ele geçiren Meksika mekânını geçtikten sonra yoldan çıkıp demiryolunu takip ederek Gravely arazisine çıkıyorum. Geceleri elektrik santrali neredeyse güzeldir, altın renginde ışıklarla aydınlanan devasa şehir o kadar parlaktır ki gökyüzünü sarıya çevirir ve arkanıza uzun bir gölge bırakır.

Sokak lambaları uğulduyordu. Sığırcıklar mırıldanıyordu. Nehir kendi kendine bir şarkı tutturmuştu.

Eski demiryolu köprüsünü yıllar önce döşemişlerdi ama ben bağlantıların dışarı çıktığı en kenarında yürümeyi seviyordum. Aşağıya baktığınızda boşluklardan hızla akan Mud Nehri'ni, o kapkara kayıtsızlığı görebiliyordunuz, bu nedenle yukarı bakarak yürüyordum. Yaz aylarında kıyılardaki hanımelleri ve japonsarışıkları birbirine o kadar sıkı sarılır ki yeşilden başka bir şey göremezdiniz ama bu mevsimde arazinin engebelerini, eski bir maden ocağından kalan çentikleri görebiliyordunuz.

Oranın yutmaya hazır, açık ve siyah bir ağız olduğu zamanları hatırlıyordum ama bazı çocuklar birbirlerini TEHLİKE tabelalarını geçme konusunda cesaretlendirmeye başlayınca, belediye orayı tahtalarla kapattı. İnsanlar bunu daha önce pek çok kez yapmıştı ama o gece sis çok yükselmişti –Eden'da sis o kadar yoğun ve hızlı çöker ki neredeyse yanınızda yürüdüğünü hissedebilirdiniz– ve aralarından biri muhtemelen kayboldu. Cesedi hiçbir zaman bulamadılar.⁵

Nehir bir denizkızını aratmayacak kadar tatlı ve yüksek bir sesle şarkısını söylüyordu ve ben de kendimi ona mırıltıyla eşlik ederken bulmuştum. Aşağıdaki suyun soğuk karanlığı beni pek cezbetmiyordu; intihar teslimiyettir ve ben pes edecek biri değildim ama

---

⁵ 13 yaşındaki Willy Floyd, 13 Nisan 1989'da kayboldu; eski maden kuyusu Opal'in doğmasından dört yıl önce kapatılmıştı. Belki de bunu sadece rüyasında görmüştü ve rüyayı bir anı sanmıştı.

aşağıda, kemiklerin ve dip balıklarının arasında kalmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabiliyordum: hayatta kalma mücadelesinin, hayata devam edebilme çabasının çektiği eziyetten çok uzak, çok sessiz bir yerde olmaya benziyordu.

Yorgundum. Hepsi bu.

Eminim ki bu, lisedeki rehberlik danışmanı Bay Cole'ün "destek ağıma ulaşmam" gerektiğinde "kriz noktası" olarak adlandıracağı şeydi ama benim bir destek ağım yoktu. Garden of Eden Motel'in sahibi ve yöneticisi olan Bev, annemle yaptığı şaibeli bir anlaşma nedeniyle 12 numaralı odada ücret ödmeden yaşamamıza izin vermekle yükümlü olsa da bundan hoşlanmakla yükümlü değildi. Bir de Muhlenberg Bölgesi Tarih Derneği'nin kurucusu ve yerel kütüphaneci Charlotte vardı; o da kütüphane kartı edinmek için uydurma bir adres verdiğim ve bir sürü DVD'sini internette sattığım için kütüphaneye girişimi yasaklamayacak kadar nazikti. Sadece benden bunu bir daha yapmamamı istemekle ve bana dışlarındaki çürükleri sızlatacak kadar tatlı bir fincan kahve ikram etmekle yetinmişti. Bir de motelin çöp konteynerinin altında yaşayan vahşi alaca bir kedi ve erkek kardeşim vardı.

Keşke annemle konuşabilseydim. Öğüt verme konusunda berbattı ama şimdi neredeyse onun öldüğü yaşıyordım; bunun bir arkadaşla konuşmak gibi olacağını hayal ediyordum.

Ona Stonewood Akademisi'nden bahsedebilirdim. Jasper'ın transkriptlerini oraya nasıl gönderdiğimi, tüm formları nasıl doldurduğumu ve sonra da onları kayıt ücretini mayıs sonuna kadar ödemek koşuluyla gelecek dönem ona bir yer ayırmaları için tatlı dilimi kullanarak nasıl ikna ettiğimi. Bana öğrettiği gibi açık yüreklilikle ve güler yüzle onları bir sorun çıkmayacağı konusunda temin ettiğimi. Önümüzdeki üç ay içinde size sağlık sigortası yapmak zorunda kalmamak için mesai saatinizi titizlikle haftada otuzun altında tuttukları asgari ücretli bir pozisyonda çalışarak birikimimi dört katına çıkarmam gerektiğini.

Ama bir yolunu bulacaktım çünkü bunu yapmak zorundaydım ve bu zorunluluk için gerekirse cehennemin dibine yalınayak inmeyi bile göze almıştım.

Ellerim buz gibiydi ve telefonumun mavi ışığıyla parlıyordu. hey serseri, kitap raporu nasıl gidiyor?

harika, diye yazdı Jasper ve ardından açıkçası şüpheli sayıda ünlem işareti geldi.

yani? tez cümle ne? Gerçekten endişeli sayılmazdım; kardeşim, kahverengi tenli ve kıvrıkcık saçlı oğlanlardan beklentilerine rağmen devlet okulu sistemindeki tüm öğretmenlerin takdirini toplayacak kadar azimli ve keskin bir zekâyâ sahipti ama ona satışınca kendimi daha iyi hissediyordum. Nehrin şarkısı kafamın içinde yumuşamıştı bile.

tezim şu: ağzıma aynı anda on dört şekerleme sığdırabiliyorum; ayrıca bu kitaptaki herkesin bay cole'la uzun bir sohbet yapması şart.

Heathcliff'i, danışmanın küçük plastik sandalyelerinden birinde kamburunu çıkarmış, elinde buruşturulmuş bir öfke kontrolü broşürüyle otururken hayal ettim ve içimde garip bir sempati filizlendi. Bay Cole iyi bir adamdı ama dünyanın karanlığa ve kanunsuzluğa teslim olduğu, sadece kurnazların ve zalimlerin hayatta kalabildiği tarafında yetişen insanlarla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu.

Jasper kurnaz ya da zalim değildi, bu da onu buradan çıkarmamı gerektiren yüzlerce şeyden yalnızca biriydi. Hava kalitesinin, Konfederasyon bayraklarının ve arkamızdan sinsi bir köpek gibi çaktırmadan süzülen ve doğrudan aşil tendonunuza hamle yapan talihsizlikten hemen sonraki nedendi. (Lanete inanmazdım ama lanetli aile diye bir şey olsaydı, bize çok benzerdi.)

Bu bir tez değil. Parmaklarım ekranımdaki örümcek ağı şeklindeki çatlaklara takılıyordu.

Pardon, 10. sınıf İngilizce dersinde ne görmüştün?

Gülüştüm havada hayalet beyazlığında asılı kaldı. Belanı Sike-rim Okulu'ndan 4.o ile mezun oldum!

Kısa bir ara. Sakin ol. Yarın iş fuarı var, kimse makaleleri toplamayacak.

Okuldayken iş fuarından nefret ederdim. Bu kasabada elektrik santralinde partikül solumaktan başka iş olmadığından, sadece bir AmeriCorps standı ve Baptist misyonerleri grubundan biri el